

Альона Шибунова

Українська, мультидисциплінарна художниця.
Мій медіум це – скульптура, інсталяція та перформанс.
Досліджую власну ідентичність і сутність ідентичності
українського народу.

Шибунова Альона народилася 10 червня 1983 року. Проживає у Києві. Закінчила Дитячу художню школу в місті Василькові. Вищу освіту отримала у 2005 р. в Київському Національному Університеті Технологій та Дизайну, відділення художник-модельєр одягу.

В 2010 році зробила персональну виставку «Жива геометрія» в галереї Світлиця.

2010 — нагороджена грамотою за вагомий внесок у розвиток української традиційної культури (Громадська організація “Фонд сприяння збереженню та розвитку української традиційної культури “Мальва”).

В 2014-2015 році навчалася в Школі сучасного мистецтва при Інституті проблем сучасного мистецтва, курс по сучасному мистецтву.

З 2016 року по 2018 рік – співзасновниця та учасниця арт-групи Light, тьютор групи – Мирослав Вайда, також брала приватні уроки у Мирослава Вайди.

З групою було реалізовано ряд проектів, деякі з них: “Пластиковий період”, міжнародний зимовий ленд-арт фестиваль Міфогенез, Скіфське городище, Вінницька обл.; “Ї простір”, Лаб 24, Київ; Проект “Не залишаючи сліди...”, Гогольфест ArkSquat, Київ; “Поза зоною”, XXI міжнародний ленд-арт симпозиум Могриця, Сумська обл.; – Відео документація перформанса “Connections”, NewWave Exhibition vol.2, Львів; Інсталяція “Дощ”, Національний ботанічний сад ім. М.М. Гришка НАН України, Київ.

У 2018 році приймала участь у виставці “Куди далі?” IZOLYATSLIA Україна, присвячену екології.

Реалізувала власний проект «Самотність в мережі» в рамках фестивалю Air GogolFest у Вінниці.

В 2019 році приймала участь у фестивалі "Blockheide Leuchtet Licht. Kunst und Natur" в місті Гмюнд, Австрія.

У грудні 2019 реалізувала проект « 2\1» (спільного з Євгенією Антоною), в Арт підвалі Харківської Муніципальної галереї.

А в 2021 приймала участь у виставці “Там, де я є”, що відбулася у Львові в галереї Дзига.

В 2022 році долучилася до виставки Light defeats darkness в Green hill gallery Берлін, Німеччина.

Альона Шибунова працює з графікою, барельєфом, інсталяцією, та перформансом. Художниця працює із особистими темами, досліджує психологічні стани, відчуття. Рефлексує на зовнішні події і внутрішні переживання. Для неї мистецтво – це комунікація зі світом.

CV

Я народилася в 1983 році в Києві, де зараз живу і працюю.

Освіта:

КНУТД, майстерня Вайда М, Школа сучасного мистецтва при ІПСМ

Персональні виставки:

2023

Тиша, Галерея Avangarden, Київ, Україна

2010

Жива геометрія, Галерея Світлиця. Київ, Україна

Обрані групові виставки:

2022

...І ПІДІЙМАЙСЯ! Галерея мистецтв Лавра. Київ, Україна
Light conquers darkness. Green hill gallery. Берлін, Німеччина

2021

Там, де я є. Галерея Дзига. Львів, Україна

2019

2:1. Харківська муніципальна галерея. Артпідвал. Харків, Україна
Форма відчуттів. Vunkermuz. Тернопіль, Україна

2018

Куди далі? IZOLYATSIA. Київ, Україна

2017

Її простір. Lab 24. Київ, Україна

2016

In Silence. Галерея SKLO. Київ, Україна

2015

Зерна нового. Час як реальність. ІПСМ. Київ, Україна

2014

Різдвяна виставка. Музей Івана Гончара. Київ, Україна

2008

Всеукраїнська художня виставка Різдвяна мить –
2008, Спілка художників України, Київ

Спеціальні проекти:

2019 - Фестиваль Blockheide Leuchtet Licht. Kunst Und Natur, Австрія

2018 - Міжнародний фестиваль зимового ленд-арту "Міфогенез", Вінниця, Україна

2017 - Land Art Symposium Могриця 17, Суми, Україна

2016 - 2018 Учасниця арт-групи Light

Проекти реалізовані в складі арт-групи Light:

2017

Фестиваль Гогольфест. ArkSquat. Київ, Україна

Фестиваль сучасного мистецтва New Wave Exhibition. Львів, Україна

Виставка учасників резиденції Biruchiy Art School. Клементовіце, Польща

Коло тиші, Springwindfest, Київ, Україна

2016

Виставка фіналістів III Всеукраїнського конкурсу у сфері сучасного мистецтва для молодих художників імені Натана Альтмана. Вінниця, Україна

Інсталяція "Доц". Національний ботанічний сад ім. М.М. Гришка НАН України. Київ, Україна

In Silence. Art-space SKLO. Київ, Україна

Життя після....Арт-фабрика «Платформа». Київ, Україна

Резиденції:

Biruchiy Art School Комплекс шкіл агробізнесу ім. М. Ратая Клементовіце, Польща

Нагороди:

2017

Фіналістка IV Всеукраїнського конкурсу у сфері сучасного мистецтва для молодих художників імені Натана Альтмана. Вінниця, Україна

2010

Нагороджена грамотою за вагомий внесок у розвиток української традиційної культури,

Громадська організація "Фонд сприяння збереженню та розвитку української традиційної культури "Мальва".

ARTIST STATEMENT

Я – мультидисциплінарна художниця з України, проживаю в Києві. Мої основні медіуми – скульптура, інсталяція та перформанс, а також інтерактивні інсталяції та перформанси. Моя творчість спрямована на дослідження власної ідентичності та сутності ідентичності українського народу.

Вже багато років я досліджую взаємозв'язок внутрішнього і зовнішнього світів. Вони тісно взаємодіють між собою і матеріалізуються через мої мистецькі твори. Зовнішній світ, сповнений традицій, ритуалів та магії, завжди вабив мене, відкладався у підсвідомість із раннього дитинства. Зараз я дістаю із закутків своєї пам'яті ці цеглинки моєї української ідентичності.

В своїх роботах я досліджую автентичні традиції України, використовую геометричну символіку наших пращурів, звертаюсь до практик плетіння та вишивання. Мої інтерактивні інсталяції спрямовані на взаємодію з людьми, адже мистецькі практики – це також і стародавня традиція спілкування всередині громади. Створення спільного твору – це не тільки передача досвіду через віки, а й спосіб збереження спадщини народу. Тому досліджуючи співтворчість через партисипативні мистецькі практики, я формую простір для створення Більшого.

**Коди, 2023
інсталяція
складається із
4 настінних
скульптур
гіпс**

У проєкті КОДИ я досліджую питання національної ідентичності та її трансформації. Вплив війни на формування ідентичності українців.

Я беру елемент української вишиванки, збільшую його і перетворюю на настінну скульптуру приблизно 2х2 м. Це і буде КОД 1. Інсталяція складається із 3 елементів- кодів. Залежно від простору, кожен код може експонуватись окремо.

Замість хрестиків я відливаю скульптури з гіпсу. Вони є моїми пікселями, але на відміну від звичних пікселів - вони всі різні, не має жодного однакового. Крім того вони не мають сталої форми, я фіксую етап її формування.

Усі елементи інсталяції білого кольору, вони вмонтовані в білу стіну простору галереї, таким чином ніби вони виринають зі стіни.

Моя мета полягає в переосмисленні націоналістичної ідентичності українців.

Я прагну зафіксувати період трансформації національної ідентичності, перехід на новий рівень свідомості. Кожен піксель, як хрестики в вишиванці, як українці, що переплавляючись стають сильнішим.

Код 1, 2023, візуалізація ідеї, інсталяція, гіпс, 2 X 2м

Код 2, Код 3, 2023, візуалізація ідеї, інсталяція, гіпс, кожна 2 X 2м

Код 4, 2023, візуалізація ідеї, інсталяція, гіпс, дзеркало 2 X 2м

Археологія 2022, 2022р
поліптих, серія із 7 скульптур
авторська техніка

Сплав мого літа 2022 року.
Спомини про теперішнє.

Українська вишивка і металеві кулі закарбувалися в
камені, залишивши спогади про цей час. Час війни, що триває.

Я уявляю , що це вже минуле... Що це, археологічні
знахідки, які залишились з часів війни 2022 року.

Одного дня після, ми створимо музей Перемоги.

Археологія 2022, 2022, авторська техніка, галерея Avangarden, Київ

03 із серії Археологія 2022, 2022р
30\26\5 см
авторська техніка

Амулети, 2022
серія настінних скульптур
зміцнений гіпс на дерев'яній основі

Як повернутись до власного коріння в умовах прихованої окупації? Як говорити мовою, яку ледве чути?

Хто або що має пробити мури всередині людини?

З початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну Альона Шибунова евакуювалася з Києва у Львів.

В ситуації непевності та життєвої небезпеки вона, підкоряючись внутрішньому поштовху купує на барахолці свій єдиний оберіг - старовинну вишиту наволочку і кілька рушників.

Українська вишивка зі стародавніх часів створювалась для захисту її власника від різних загроз, але зараз мисткиня вирішує захистити її. Зберегти стародавній код нації в каміні, зміцнити кожен хрестик, закарбувати кожен рух руки невідомої майстрині.

Перетворюючи тендітну вишивку у міцне каміння, Альона Шибунова дає надію на життя своєму корінню, тому, що стільки років спало на дні підсвідомості і повстало в часи загрози повного знищення.

Якщо тканина тліє у полум'ї війни, то каміння, наче стародавній артефакт здатен витримати буревій віків.

Білий, чорний, тяжіння до ідеальної, завершенної форми, сила додана до каменю — це жест створення оберега для України і її людей.

Текст Ольги Чекотовської

Амулет 20, 2022, 40\20\1.2см, гіпс на дереві

**Шляхи несповідимі
2015, 2023
інсталяція
2\2м
дерево, пластик**

Основною властивістю свободи людини є свобода її вибору, свобода приймати рішення та нести за них відповідальність. Проте, навіть найбільш осмислений вибір шляху не завжди призводить до бажаного результату. Людина не здатна передбачити свою долю, до кінця усвідомити причинно - наслідкові зв'язки між життєвими подіями. Зважаючи на це, вона часто втрачає бажання відповідати за своє життя, наслідує чужий досвід, не замислюючись про самопізнання та пошук власних орієнтирів.

Інсталяція «Шляхи несповідимі» на тему внутрішніх пошуків . Для пластичного втілення ідеї використано символічний образ перехрестя, що є метафоричним уособленням життєвої місії людини.

- "Я акцентую на важливості прийняття свого шляху, свого життєвого вибору, адже, - саме знаходячись у власній «вертикалі» та прислухаючись до внутрішніх імпульсів, можна прийняти саме «ті» рішення".

Текст Ксенії Рожак - Литвиненко

Шляхи несповидимі, 2023, інсталяція, 2\2м, дерево, пластик, 2015, галерея Avangarden, Київ

Frut of the life, 2022
стебла жита, пшениці
50/50/50 см

Існує давньо-словянська традиція створення сакральних геометричних конструкцій із стеблин жита і пшениці, вони називаються Павуки.

Традиційно їх створювали до Різдва і спалювали через рік. Павуки мали не лише прикрашати оселю, а й очищати її від негативної енергії, вбираючи все зайве в свою павутину.

Я досліджую цю традицію, працюю з нею, переосмислюю.

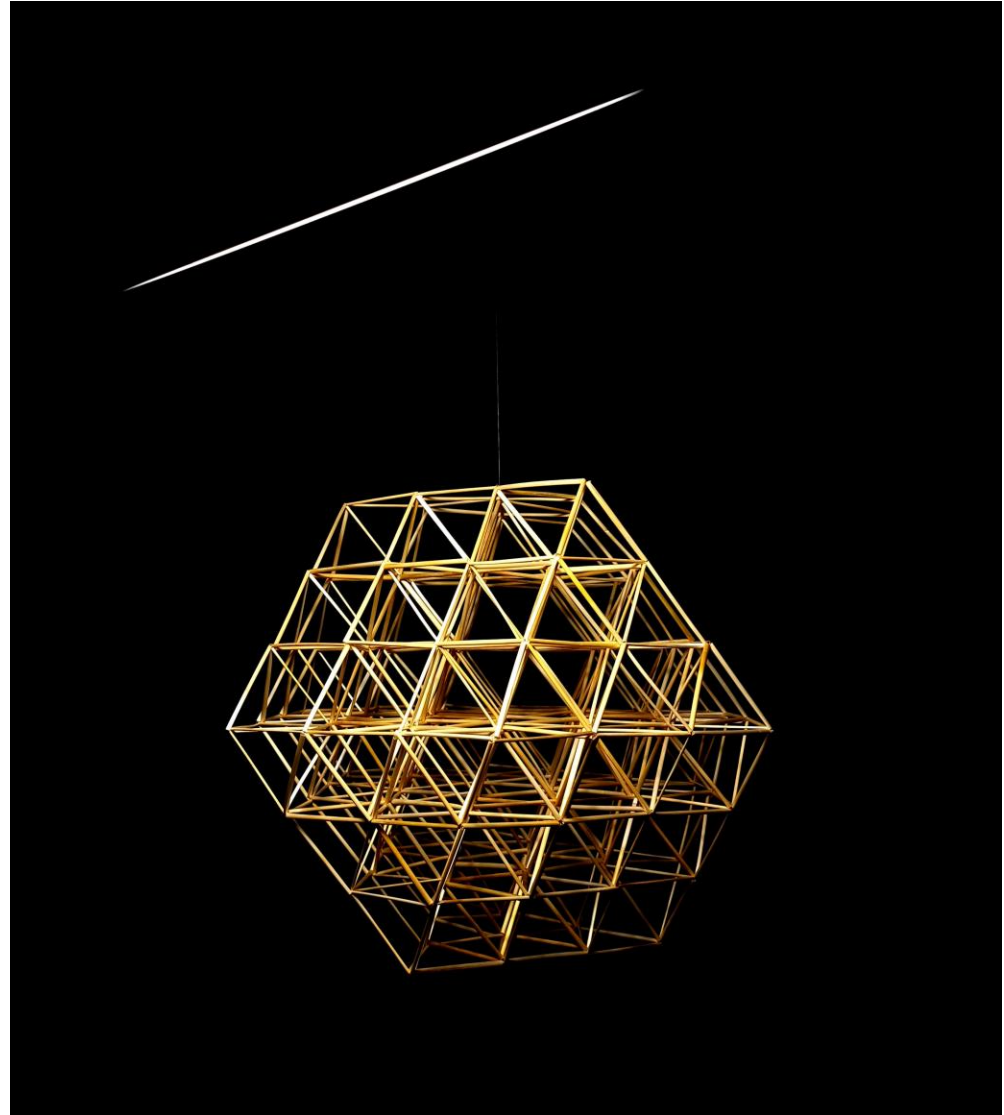
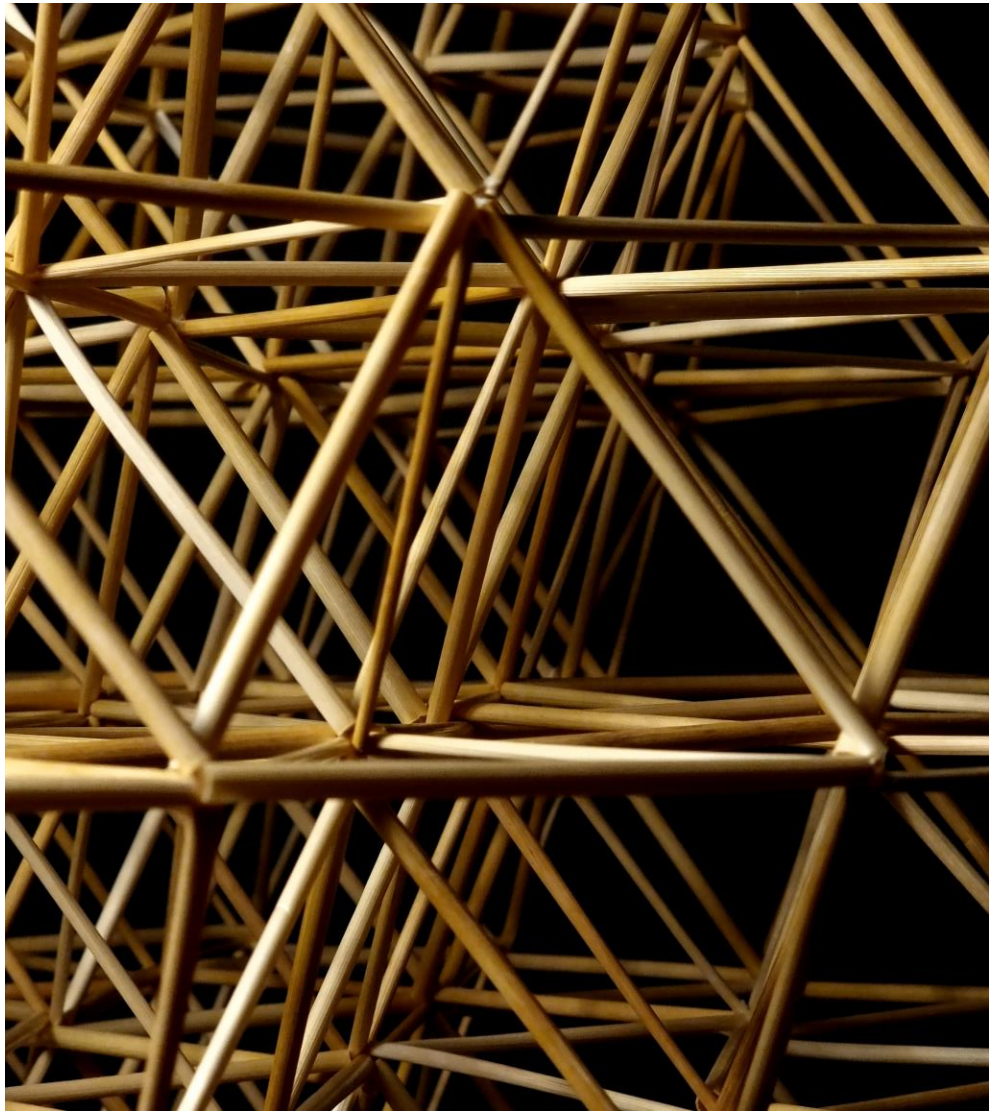
Використовую традиційні матеріали, але не обмежуюсь традиційними формами.

За допомогою геометричних форм я створюю Простір. Багатовимірний простір, в який хочу занурити глядача. Це - простір трансформації.

Я підвішую свій об'єкт до стелі, традиційним чином, тому що, хочу підкреслити його рухомість.

За основу даної конструкції я взяла конструкцію символу Квітка життя, і розвернула її в просторі.

Посилання на відео: [відео Fruit of the life](#)

Frut of the life, 2022, стебла жита, пшениці 50/50/50 см

Піраміда, 2022 **інтерактивна інсталяція**

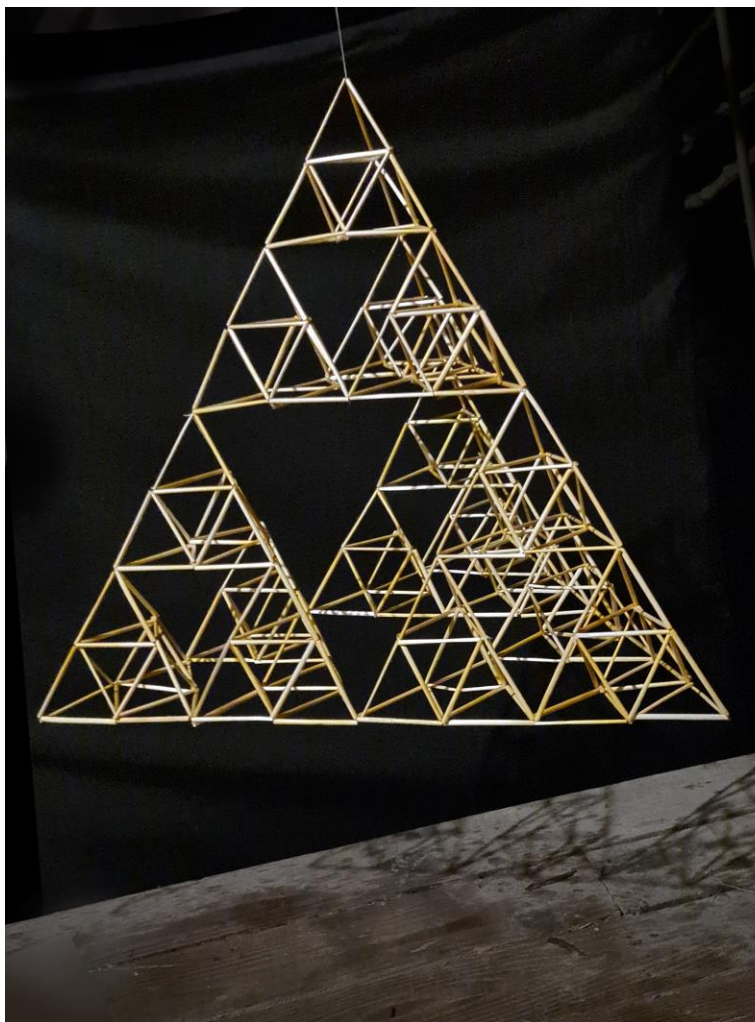
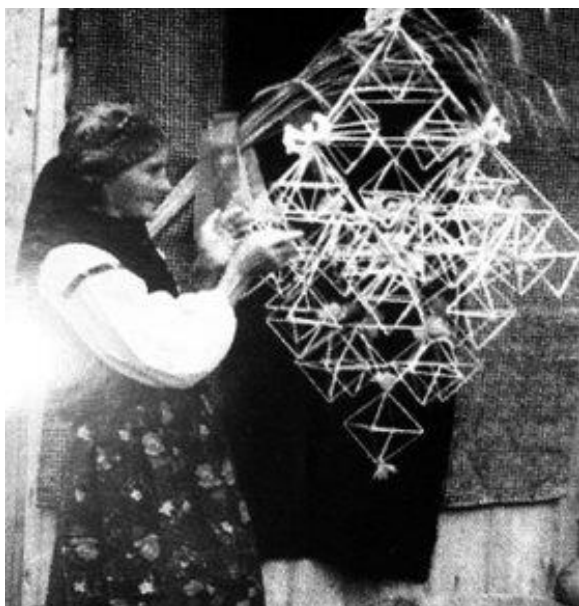
Існує давньословянська традиція створення сакральних геометричних конструкцій із стеблин жита і пшениці, вони називаються Павуки. Традиційно їх створювали до Різдва і спалювали через рік. Павуки мали не лише прикрашати оселю, тай очищати її від негативної енергії вбираючи все зайве в свою павутину.

Велике ціле складається із маленьких цілих частин. Велика Піраміда складається із маленьких пірамід за фрактальним принципом самоподібності. Символічно кожен із нас є цілісним елементом, зєднуючись ми складаємо велике Ціле.

Глядачі матимуть змогу навчитися і створити солом'яну маленьку піраміду, яка стане частиною Великої Піраміди.

Проект створений, щоб прожити досвід співтворчості і трансформації.

Інсталяція Піраміда залишиться в просторі галереї.
У підписі інсталяції будуть зазначені всі хто приймали участь.

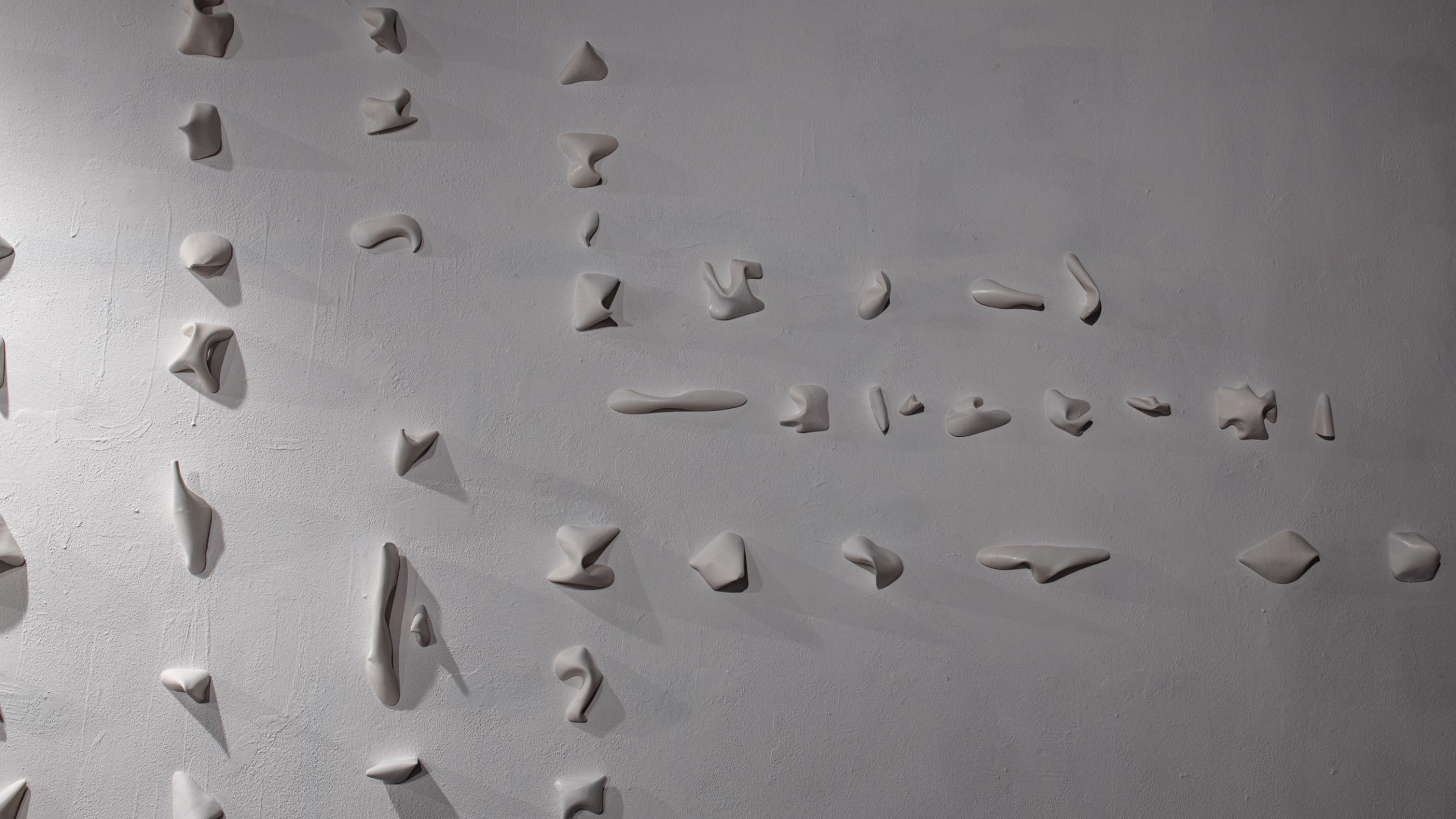
Піраміда, 2022
інтерактивна інсталяція

Торкатися невідомого, 2020
інсталяція
гіпс, клей, фарба
4 × 200 × 300 см

Головном методом у своїй роботі вважаю інтуїтивний, чуттєвий і кінестичний підхід. Найбільше мене цікавить скульптура, барельєфи, поверхні. Я збираю свій настінний барельєфіз скульптур. Свої елементи я формую із гіпсу, це - напів-контрольований процес, я створюю умови для утворення форм, а не самі форми. Мені подобається елемент невідомості, спонтанності в процесі роботи. Мені подобається "не знати", я не намагаюсь вигадувати сенси. Я продовжую рухатись в невідомості. Своїми скульптурами я торкаюсь до світу. Поєднуючи їх із поверхнею стіни я пишу неіснуючий текст.
Невідомість, до неї можна доторкнутися.

Торкатися невідомого, 2021, інсталяція, гіпс, галерея Дзига, Львів

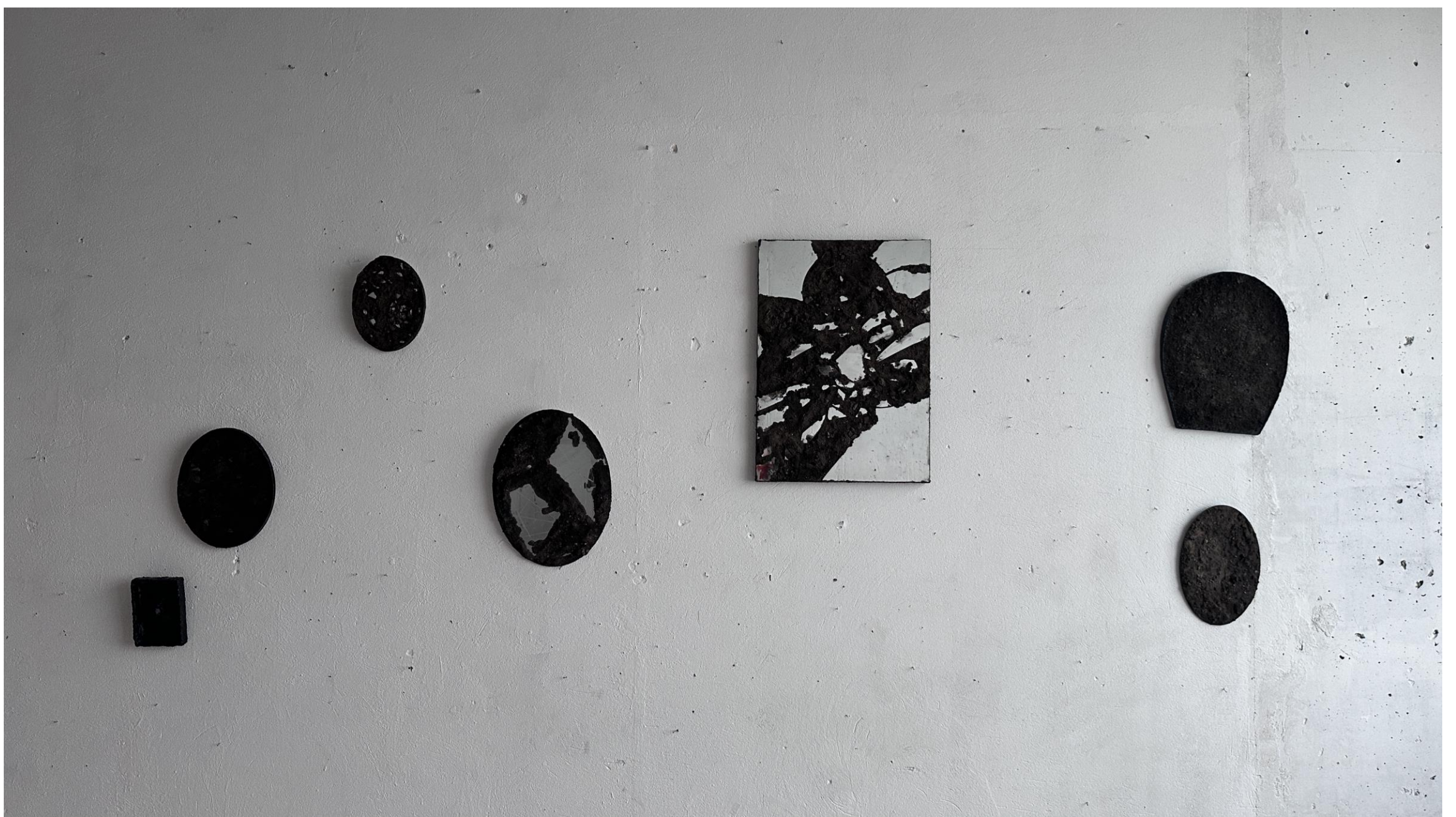

Internal reflections
2016-2024
об'єкти
змішана техніка

В дитинстві я любила спілкуватися зі своїм дзеркальним відображенням. Я розглядала себе зовні, але, насправді, мені хотілося зрозуміти, що відбувається зі мною всередині.

Проект «Internal reflections» - це дослідження, спостереження своїх внутрішніх станів в різні періоди мого життя. Це інтуїтивні відображення, я знаходжу форми в русі, в автентичному танці.

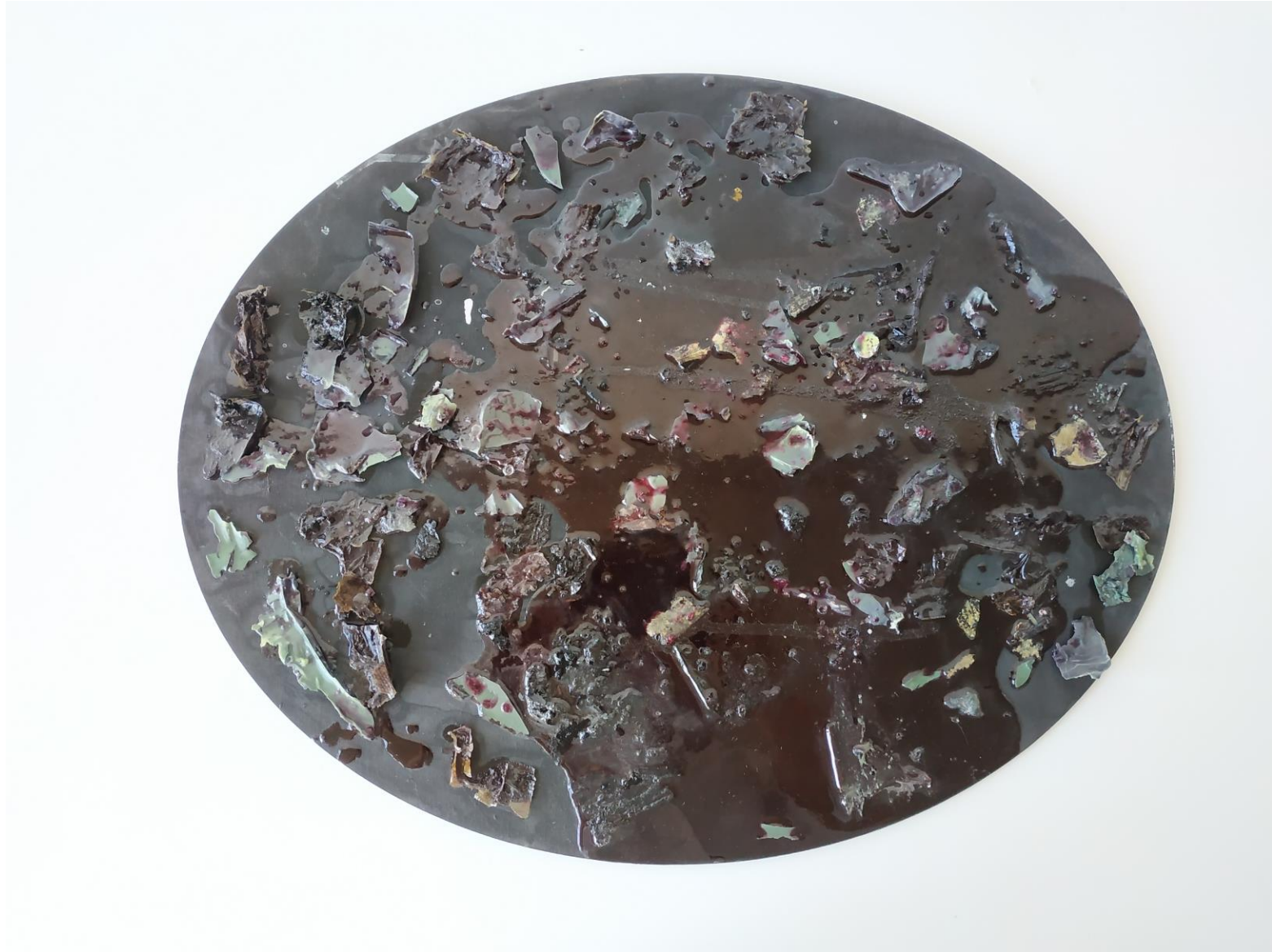
Занурюючись всередину руху, я розглядаю себе зсередини, відчуваю поверхні дзеркала і виводжу їх назовні.

Земля 1-7, 2022-2024 із серії Internal reflections, чорнозем, дзеркало, ДВП, клейові суміші

Земля 1, Земля 2, 2022 із серії Internal reflections, 40\31\1см,
30\20\1см, чорнозем, ДВП, клейові суміші

Black Mirror 11,2018
із серії Internal reflections
50 \ 40 \ 2см
змішана техніка

Біле дзеркало 1, 2018
із серії Internal reflections
40 \ 30 \ 2cm
змішана техніка

Між світлом і темрявою, 2015-2017
інсталяція Сфера, Піраміда
2\2м

Мітла для мене - це символ хаосу, жіночності, неприборканість, непередбачуваності. Символ темряви, магії, свободи самовираження. "Якщо жінці обрізати крила, вона починає літати на мітлі". Прийняти свою природу, бути різною, не чекати оцінки - означає бути вільною. Літати, на чому заманеться ...

Сфера / Піраміда - символ впорядкованої структури, чоловічої енергії ... Об'єкт народився в пошуку внутрішньої рівноваги , взаємодії-поєднання хаосу і структури, формі змісту. Приймавши свою темряву, можна відкрити свій справжній світ. Стати справжньою.

Between light and darkness installation, 2017
pyramid, 2\2 m
realization of a performative gesture: Lendart Festival
Mythogenesis
[Video recording](#)
[_Between light and darkness](#)

Реалізовані проекти в складі
арт-групи Light

No name, 2015 **інсталяція**

Людське тіло представляє собою певну межу, яка розділяє внутрішнє і зовнішнє, публічне і приватне. В умовах постійного перебування людини в соціальних мережах її тіло стає частиною особистої репрезентації, воно може приваблювати, продавати, актуалізувати соціально-економічні проблеми, воно є полем вибору для власної ідентичності. Ця ідентичність нерідко викристалізовується через співставлення себе і певних культурних маркерів, наявних в соціумі, через критичні моменти в житті, через власні почуття і внутрішні трансформації. Вся сукупність цього досвіду формує нас сьогоднішніх та перекидує місток в майбутнє. Наше тіло - це діалог між чимось цілковито особистим і повністю публічним. Це наш слід у часі, наш пошук себе, наша сміливість та відвага заявити про своє буття і свій біль, спосіб втечі від себе і ширма наших фобій. Зняти з себе шкіру, зробити особисте максимально доступним для кожного - це болісний процес, який з одного боку об'єднав учасниць групи Light, а з іншого створив дискомфорт, який породив новий досвід пошуку власної ідентичності кожної.

Проект «No name» це демонстрація перетворення фізичного тіла в не матеріальну історію пошуку себе, як пластичної структури, яка в сучасному гібридному світі здатна пристосуватися до будь-яких змін, зберігаючи свій унікальний особистісний досвід.

No name, 2015
інсталяція
вішалка, підплічники для огягу,
силіконові зліпки 1.5\1 м

Connections, 2016 перфоманс

Посилання на документацію

<https://www.youtube.com/watch?v=2qNOHI3Xn5o&feature=youtu>.

Людське існування завжди залежало від води. Вода - це субстанція, яка дає і забирає життя, формує та знищує, з'єднує і розмежовує. Це своєрідний розділовий знак, який встановлює та стирає кордони, визначає межі. Проте людська природа завжди тягнеться до невідомого, намагається встановити зв'язок з новим та непізнаним. Згодом це невідоме стає звичним та непорушним доти, доки щось ззовні не розриває цей звичний потік речей. Творення та знищення - дві сили, які протистоять одна одній і які однаково притаманні людині і воді. Ми прагнемо до єднання людства, та не можемо зупинити війни. Обидва процеси не є вічними, де є точка, де вони перетікають із одного в інше. Особливо травматичною є ситуація переживання воєнних конфліктів та втрати територій, де людина народилася та прожила більшу частину свого життя. Для України такою соціальною травмою є анексія Криму та війна на Донбасі. Ці події кристалізуються в особистих трагедіях окремих українців, які намагаються пристосуватися до нового життя в умовах незатухаючого конфлікту. Обірвані не тільки зв'язки соціальні чи родинні, обірвані тисячі життів. Втративши звичайний плин речей ми намагаємось означити себе в цьому бурхливому потоці подій, прив'язати себе до нового місця або, навпаки, не втрачати старих зв'язків, що ледь витримують бойові дії та шукати нові точки з'єднання. Так, стоячи на березі розірваного та втраченого знову намагаємось намацати те, що колись нас об'єднувало. Глибина водойми не лякає, а лише зміцнює нашу впевненість в необхідності звернутися до іншої сторони, розказати їй свою історію, простягнути руку. Невпевнено перекидуючи стрічку на інший берег водойми, ми гадаємо чи зрозуміє нас опонент, чи вхопить він цей імпульс єднання? Чи зможемо ми, двоє, зв'язати береги непорозуміння та ненависті, створюючи нове життя для обох берегів? І яким це нове життя буде для кожної зі сторін: чи буде воно щасливим, чи навпаки нам буде незручно співіснувати разом? Чи піддадуться цьому об'єднуючому акту наступні покоління? Або може все зірветься посередині і змиє водою всі намагання розказати свою історію іншому. Наскільки довго цей зв'язок залишиться непорушним, як довго витримають нові нитки?

Автор тексту- Ольга Чекотовська.

Фото, відеодокументація перформансу Connections

Поза Зоною, 2017
інсталяція, дерево
**Міжнародний ленд-
арт симпозіум “Могриця**
Простір покордоння”
(Могриця, Сумська обл.,
Україна)

Інформаційне суспільство -це факт, який неможливо заперечити. Воно було народжено Інтернетом, для його існування потрібна наявність мережі. Бути у зоні досяжності, значить бути «тут зараз» доступним, живим. Це певне означення людини у гібридному просторі Інтернету, який не тільки розмиває топографічні кордони, але й формує новий світогляд пост- правди. Воєнна технологія, яка змінила життя цивільних осіб, змусила їх доводити своє існування за допомогою математичних алгоритмів та приладів передачі інформації. Бути поза зоною, наразі означає перебувати в сірій зоні, бути непомітним, бути тінню, бути з собою на одинці. П'ять стовпчиків мобільного телефону, без яких сучасна людина стає розгубленою, відірваною від безперервних потоків новин, позбавленою свого комфортного існування. Перифразуючи засновника корпорації Microsoft, якщо тебе не має в мережі, значить тебе не існує взагалі. Поза зоною досяжності - це особливий стан сучасної людини, стан загубленості та майже відчайдушної самотності. Що станеться зі світом, якщо мережа зникне? Що станеться з нами? Чи не загубили ми себе справжніх в мережевій павутині?

Автор тексту – Ольга Чекотовська

Поза Зоною, 2017
інсталяція, дерево
Міжнародний ленд-
арт симпозиум “Могриця
Простір покордоння” (Могриця,
Сумська область, Україна)

tel: +380505568951
whatsapp: +380505568951
instagram: @alena_shybunova
e-mail: Alena0afro@gmail.com
facebook: <https://www.facebook.com/alena.Shybunova>